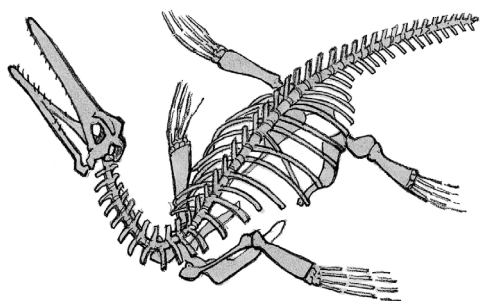

Единственият шанс

Бягай!, кънтеше в главата му, бягай вън от тази станция. Навън няма да те открият!

Но доктор Том Вилке не помръдна от мястото си. Той се бе притиснал плътно към стената и дишайки учестено, не откъсваше очи от вратата на изследователската станция, разположена на пет метра под леда на Антарктида. Морски биолог и учен, Вилке беше свикнал да обмисля нещата, преди да действа.

Значи трябва да излезе през тази врата. Но каква е вероятността преследвачите да го спипат? Може би седят зад вратата и дебнат. Видя ги добре преди малко – двама маскирани мъже с пушки. Търсеха го. Вилке нямаше представа защо. Не знаеше и какво възнамеряват да правят с него.

Преди малко двамата маскирани нахлуха в

станцията и я превзеха. За късмет, по същото време Вилке правеше анализа на пробите морска вода, които взе сутринта. Тъкмо беше тръгнал да излиза от лабораторията, когато видя мъжете да избутват четирима от колегите му от помещението за почивка с насочено оръжие. А сега търсеха него...

Ученият прехапа устни. Какво да прави? В този момент се чу изстрел. Какво става? Дали колегите му са добре? Вилке усети как страхът го връхлита и му пречи да диша. „Мисли логично!“, заповяда си той. Кой е най-добрият начин да се измъкне оттук? В северната част на станцията са стълбите, които извеждаха на повърхността. От мястото, където беше, до стълбите имаше около двайсет метра. На юг бяха разположени подземните гаражи с верижните снегорини и моторните шейни.

Дали да не вземе една от моторните шейни? Но може би точно това мислят и преследвачите и го причакват в гаража. Тогава е по-добре да се измъкне по стълбите.

Каменистият бряг, на който беше вързана лодката зодиак¹, беше само на около 500 мет-

¹Лодки зодиак – френски надуваеми моторни лодки с 20 места, произведени по съвременна технология от материали, изключително устойчиви на климатични въздействия, на въздействието на водата и на срязвания.

ра от изхода на станцията. Може пък да успее да се измъкне с нея...

Вулке бързо навлече пухеното яке, което лежеше захвърлено на стола, и сложи ръка на дръжката на вратата. Пръстите му трепереха.

По дяволите, стегни се!, каза си той, отвори рязко вратата и изскочи в коридора.

И точно тогава иззад ъгъла се показаха двама маскирани мъже с пушките.

Вулке побягна по коридора.

Около него засвистяха куршуми.

Стълбището! Само по-бързо да стигне до стълбището!

Още десет метра, още пет...

Чу се нов изстрел. Нещо изсвистя покрай ясноното рамо на Вулке и се удари в металния паранет на стълбището. Рикошетът профуча през коридора и спуска рамката на една картина на стената.

С последни сили Вулке стигна до стълбите и се втурна нагоре. Тук куршумите не можеха да го стигнат. Е, поне засега.

Биологът вземаше по две стъпала наведнъж. Заг себе си чуваше сподавените ругатни на единия от преследвачите.

Най-накрая видя стоманената врата, която водеше към ледения студен свят навън.

Биологът я отвори със замах.

Бурята го връхлетя и почти го повали на земята. Вятърът завихряше снежинките и ги хвърляше в очите му. Вулке не виждаше почти нищо, но знаеше целта си. Лошото време можеше да се окаже и предимство, защото преследвачите също нямаше да виждат нищо. А пушките им щяха да са безполезни.

Вулке се втурна към хангара за лодки. Бягайки, измъкна шапката и ръкавиците от джоба на якето си и ги нахлузи. Белите гробове го боляха от студения въздух, но Вулке не спираше.

Отново се чу изстрел – без ехо, приглушен от падащия сняг. Биологът предположи, че преследвачите стрелят напосоки. Продължи да се пързала по леда, а режещият вятър брулеше бузите му. При такова време обикновено слагаше топла вълнена маска на лицето си, но сега тя остана в стаята му.

Станцията остана вляво от него, скрита под леда. Рампата към заключения хангар смътно се замержеля пред очите му. Още малко и ще стигне!

В този миг Вулке се подхлъзна и падна. Остра болка прониза левия му глезен.

Биологът пропълзя последните метри по

леда и се скри зад една прясна го рампата.

Гласовете ставаха по-силни.

Вулке се сниси колкото можеше.

Гласовете приближаваха все повече, но заради воя на бурята беше невъзможно да разбере какво си говорят преследвачите.

Вулке се ослушваше напрегнато. Скоро гласовете заглъхнаха.

Биологът изпъзля от скривалището си. Може би преследвачите си бяха помислили, че няма как да оцелее при този студ навън, и вероятно негодниците бяха прави...

Вулке се изправи с усилие и внимателно пристъпи с навехнатия глезен. Не беше чак толкова зле. Биологът бавно закуцука срещу вятъра и се замисли за положението си. Оборудването му беше катастрофално – нямаше нито храна, нито вода. Нямаше радиостанция. Нямаше дори паспорт и пари. При тези температури и при тази буря бе обречен на смърт. Но все пак трябваше да продължи. Предпочиташе да умре, отколкото да попадне в ръцете на преследвачите си.

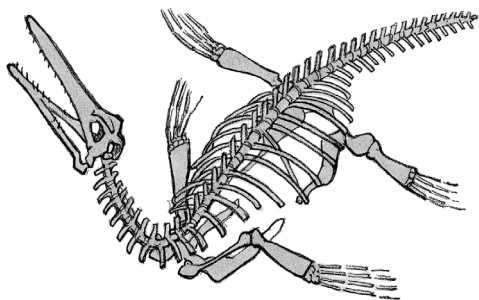
Най-накрая Вулке стигна до каменистия бряг и откри лодката. С голяма мъка завъртя вирнатия нос на зодиака към морето и го тласна към разбиващите се вълни. Успя да скочи в лодката, без да намокри обувките и

панталоните си, грабна греблото и отблъсна лодката от брега. После запали мотора и се насочи към залива, в който се носеха малки ледени късове. С поглед се увери, че втората туба с гориво, която винаги седеше в лодката, е на обичайното си място.

Биологът бавно се насочи към открито море. Знаеше, че вероятността да се измъкне жив в тази орехова черупка е почти нищожна.

Но нямаше друг изход.

Бурята погълна самотната лодка.

Буря на нос Хорн

Феня се беше облегла на перилата на горната палуба на круизния гигант „Фантазия“ и гледаше смаляващата се скалиста суша. Червените коси на дванайсетгодишното момиче бяха скрити под зелена качулка. Носеше дебело яке, ватирани панталони и водоустойчиви ботуши. Преди два часа дългият 350 метра луксозен кораб потегли от град Ушуая¹ в Аржентина. Сега напускаше протока Бигъл², за да завие в известния с лошата си слава проток Дрейк³.

Минаваше 10 часа.

¹Ушуая – най-южно разположеният град на планетата. Намира се на остров Огнена земя, Аржентина. От тук тръгват повечето круизни кораби за Антарктика.

²Проток Бигъл – разделя главните острови на архипелага Огнена земя. Дълъг е 240 км и в най-тесната си част е широк едва 5 км.

³Проток Дрейк – най-широкият проток на Земята. Свързва Тихия и Атлантическия океан. Разположен е между архипелага Огнена земя и Антарктическият полуостров на Антарктида. Широк е 1100 км.

– Ех, че вятър! Жалко, че днес не мога да се кача на сърф симулатора! – опита се да надвика вятъра Нук.

Феня не повярва на ушите си. Брат ѝ обожаваше спорта и винаги имаше най-щурите идеи. Сърф симулаторът се намираше тук, на палуба 13, и представляваше съоръжение с изкуствени вълни за запалени сърфисти. Обикновено и симулаторът, и близкият огромен басейн бяха пълни с хора, но не и този път. Сега пътуването не беше към Карибите или друго горещо място, а към Антарктида. Ето защо всички басейни, както и сърф симулаторът, бяха покрити с дебели платнища.

– Разбира се! По бански при нула градуса – не мога да си представя по-голямо удоволствие. За теб може би не, но за нас, със сигурност! – подкачи го Феня, която страшно обичаше да гразни своя брат близък, по-голям от нея точно с един час.

– Вярно! – подкрепи я Лука.

Тринайсетгодишният Лука, който бе голям почитател на техниката, щракна още няколко снимки с дигиталния си супер технологичен фотоапарат и догаде с ирония:

– Сърфираща ледена висулка!

– Добре де – предаде се Нук. – Може да не е сърф симулатор, но нека поне да накараме

кънки за малко? Имам нужда от движение, студено ми е.

– Става! – съгласи се Лука.

– А ти какво ще правиш, мила ми сестричке?

Феня се замисли за момент.

– Ще гойда след малко, иска ми се да поостана навън.

Ник и Лука напуснаха горната палуба, където през това време се бяха скупчили и други туристи, за да направят снимки.

„Фантазия“ побираше 4500 пасажери, но за това зимно пътуване корабът не беше пълен. Не бяха много желаещите да посетят Антарктида през зимата. Когато Феня каза на съучениците си закъде ще пътува, те помислиха, че не са разбрали правилно. Тя им обясни, че най-доброто време за посещение на Антарктида е от ноември до март. Тогава в Германия, както и в цялото Северно полукълбо, е зима, но на ледения континент е лято. Сега, в края на декември, антарктическият ден продължава почти 15 часа и температурите са между нула и пет градуса.

Феня погледна към сивото небе. Беше запленена, както често се случваше по време на това пътуване. Освен музиката тя много обичаше рисуването, а това небе беше като

от картина на майстор художник. Феня не можеше да откъсне поглед от топлото антрацитносиво, благородното сребристосиво и белезникавото сиво-пепеляво, което поръбваше тежките облаци, виснали над смаляващата се Огнена земя¹. Ако времето беше по-хубаво, щеше да си вземе скицника и да се опита да нарисува магическата картина, която се разкриваше пред очите ѝ. Внезапно един слънчев лъч като блестящо копие си проби път през гъстите облаци и се стрелна към морето. Вълните с корони от пяна проблеснаха и едва сега Феня забеляза, че морето е станало по-бурно. Нищо чудно, помисли си тя. „Фантазия“ се намира в средата на протока Дрейк! Скоро щяха да стигнат до печално известния нос Хорн² – скалист нос, обгърнат от ревящи бури, край който бяха потънали много кораби. Вятърът все още беше слаб и не валеше, все още...

¹Огнена земя – архипелаг в най-южната част на Южна Америка, между протоците Магелан и Дрейк. Включва 40 000 острова, най-големият от които се нарича също Огнена земя. На архипелага се намира нос Хорн – най-южната точка на континента Южна Америка. Името Огнена земя е дадено от Фернандо Магелан – първия европейец, минал край него, през 1520 г. От 1881 г. островите са разделени между Чили и Аржентина.

²Нос Хорн – най-южната точка на Южна Америка. Открит е през 1616 г. от холандския мореплавател Вилем Схаутен, който го кръстил на рогното си място – Хоорн.

Феня усети как носът на „Фантазия“ се наклони надолу и после отново се изправи. Добре, че не я хваща морска болест и никога досега не ѝ беше ставало лошо на борда. Може би защото често пътуваше с „Фантазия“. Йо, бащата на Феня и Ник, беше корабен лекар и с удоволствие ги взимаше през ваканциите със себе си на вълнуващи пътешествия до далечни страни. Майката на Лука, Катарина, също работеше на „Фантазия“. Тя беше историчка и заедно с няколко други нейни колеги отговаряха за екскурзиите по суша. Затова и синът ѝ често се наслаждаваше на круизните пътувания. Двамата с Ник деляха една каюта на седма палуба. Точно до тях в единична каюта беше Феня. Но този круиз щеше да бъде по-различен от всички досегашни пътувания. Отиваха в царството на леда.

Феня реши по-късно да се отбие в корабната библиотека, в която имаше 10 000 тома, за да си вземе няколко книги за Антарктида и Антарктика¹. Освен това искаше да посърфира с момчетата в Интернет и да събере

¹ Антарктика – Южната полярна област, обхваща континентът Антарктида, островите и водите на най-южните части на Атлантическия, Тихия и Индийския океан, понякога наричани с общото име Южен океан.

информация. Вятърът духна качулката ѝ и Феня я придърпа ниско над очите. Ръцете ѝ също бяха започнали да измръзват. Момичето отново впери поглед в морето.

Това пътуване беше различно не само защото отиваха на Антарктида. На Феня ѝ предстоеше първата голяма изява пред публика. Огромно, пъстро украсено коледно дърво все още стоеше на сцената на театъра, който се разпростираше на трета и четвърта палуба и разполагаше с 1500 седящи места. На Нова година Феня щеше да пее под светлините на прожекторите. От пет години тя ходеше на уроци по пеене, а от три години свиреше на ударни инструменти. На борда на „Фантазия“ всяка вечер група с доста опит се грижеше за доброто настроение на пасажерите. На Нова година Феня щеше да пее заедно с групата една песен на Дъфи¹. Всичко това беше идея на Лука. Той познаваше кийборгиста и певец на групата и препоръча Феня. Феня преглътна. Тя изпълняваше песента добре, но никога не би се осмелила да се сравнява с великолепната певица Дъфи. Това щеше да бъде първата ѝ изява пред

¹Дъфи – поп певица от Уелс, Великобритания. Започнала кариерата си през 2003 г., като участвала в шоу, подобно на „Мюзик айڈъл“.

толкова голяма публика и със сигурност щеше да бъде страшно притеснена. Феня си замананика песента. И насън да я бутнат, знаеше текста. Въпреки това се боеше да не засече, когато се качи на огромната сцена. Ама че излагане щеше да бъде! Имаше хиляди начини да се провали. Гласът ѝ можеше да откаже или пък микрофонът да не работи. Ами ако я заслепи някой от прожекторите? А ако се спъне в многобройните кабели? Феня се опита да пропъди всички тези мисли от главата си. Що за глупости! Винаги е мечтала да пее на такава голяма сцена!

Феня се обърна с гръб към морето, бутна вратата и с асансьора се понесе навътре към търбуха на „Фантазия“. Около овалната легена пързалка амфитеатрално бяха разположени трибуни за 2000 зрители. На мястото редовно се провеждаха модни ревюта, но сега то принадлежеше на пасажерите. Ник и Лука се пързалиха с главозамайваща скорост по блестящия лед. Няколко тийнейджъри се облягаха на паранетите, обграждащи пързалката, разправяха си вицове и очевидно добре се забавляваха. Феня взе чифт кънки, обу ги и влезе на пързалката. Цял час се гониха по леда с Лука и Ник. Едва гишаше от умора. Като излязоха от пързалката, решиха да пий-

нат по чаша какао, а после да потърсят информация за Антарктида.

Скоро тримата се озоваха в каютата на момчетата, която, благодарение на Ник, беше изрядно подредена. Всички книги, които момчето беше взело със себе си, бяха по местата си. Каятата на Феня изглеждаше съвсем различно – в нея постоянно цареше пълен хаос.

Лука включи компютъра. Ник надзърташе през рамото му, а Феня седна с кръстосани крака на едно от леглата и се зачете в „Пътеводител на Антарктида“.

– Около 98% от Антарктида са покрити с лед. Ледената покривка е дебела средно два километра, а на някои места – дори пет! Представете ли си!? – възкликна Феня. – В този огромен леден пласт се намират три четвърти от сладководните запаси на Земята. Ако тази ледена шапка се разтопи, морското равнище ще се покачи с около 50 метра. Това би довело до катастрофални наводнения по цялата планета! И никъде другаде на планетата не е толкова студено, колкото на Антарктида. През 1983 г. в района на руската изследователска станция „Восток“ са измерени 89.2 градуса под нулата – абсо-

лютен рекорд по стуг¹.

– Колко? Това не е за вярване! – провикна се Ник удивен.

– Но е истина. Средните температури във вътрешността на континента са между минус 50 и минус 60 градуса. Но не се притеснявай! Там, закъдето сме се запътили, е значително по-меко. През лятото максималните температури на брега са между 5 и 15 градуса.

– Слава богу! – промърмори Ник. – Защото аз съм като гущерите, не мога без топлина.

– И аз съм като теб – каза Феня. – За съжаление, Антарктида е и най-ветровитото място на света – така пише в книгата – и точно поради това температурите се усещат като по-ниски, отколкото са в действителност. Всеки трети ден на Антарктида има буря.

– Намерих интересна страница в интернет – обяви Лука. – Елате да видите!

„През зимата във вътрешността на ледения континент температурите падат до минус 80-90 градуса, а по крайбрежията – до минус 40 градуса. По време на буря често се случва скоростта на вятъра да стигне до 250 километра в час.“

¹През декември 2013 г. е установен нов рекорд – 91.2 градуса под нулата, измерен от учени в района на японската станция „Купол Фуджи“ – най-високоразположената станция в Антарктида (3786 м) (бел. ред.).

– Изглежда страховито – промълви Феня и погледна към лаптопа пред Лука, който беше отворил нова страница.

Момчето се зачете за момент, после възкликна изненадано:

– А знаехте ли, че в Антарктида е много сухо?

– Не! – призна Феня.

Ник и Феня зачетеха текста, който им посочи Лука:

„Антарктическите валежи обикновено са от сняг. По крайбрежията средногодишните валежи са около 200 милиметра, а навътре в континента стават далеч по-малко. Така че цялата територия на Антарктида представлява ледена пустиня.“

– Не мога да повярвам! – възкликна Ник. – Наскоро четох книга за Амундсен¹. Той е...

– Първият човек, стигнал до Южния полюс – довърши изречението му Лука.

– Именно! Амундсен преодолял с големи мъки ледената пустиня през 1911 година и заедно с четирима други мъже стигнал до полюса

¹Амундсен, Руал – норвежки полярен изследовател (1872-1928), ръководи експедицията, която първа достига Южния полюс на 14.12.1911 г. Амундсен е първият човек, който е достигнал и до Южния, и до Северния полюс.

малко преди съперника си – англичанина Ском¹, с когото били в нещо като съревнование.

В този момент се почука и на вратата се появи доктор Йо Ханзен – едър мъж с модерни очила и трапчинки на бузите.

– О, впечатлен съм колко е подредено тук! Трябва да вземеш пример от момчетата, Феня. Винаги се питам как изобщо успяваш да откриеш нещо в твоя хаос.

– Много просто – отвърна Феня с подчертано мила интонация. – Винаги знам къде какво съм изпуснала.

– Страхотна система! – въздъхна Йо.

– Да, и аз така смятам. Досега никога нищо не съм губила.

Йо изпъшка и прокара ръка през косата си, в която се виждаха първите бели нишки.

– Добре, може би след това ще поразтребя малко – предаде се Феня.

– Хайде да хапнем! Къде ще отидем днес? – прекъсна спора им Ник.

Лицето на корабния лекар просветна и Феня изпита благодарност към брат си за тактичната смяна на темата. Баща им бе исти-

¹Ском, Робърт Фалкон – английски полярен изследовател (1868-1912). Достига Южния полюс малко след Амундсен. На връщане загива заедно със спътниците си.

нски любител на храната. Освен това, тъй като работата му не позволяваше през цялото време да е с близнаците, той се стремеше поне да се хранят заедно винаги, когато е възможно.

– В „Шогун“ на палуба 8, който предлага превъзходни рибни специалитети, или в „Рома“ на палуба 11 – отговори той.

В „Рома“, решиха единодушно приятелите.

– Добре, днес ще сме на италианска кухня – съгласи се Йо. – Катарина ще дойде ли с нас?

– Разбира се! – чу се глас от коридора. На вратата до Йо се появи Катарина Нагер, стройна жена към края на трийсетте, с тъмна коса, подстригана на черта.

Всички заедно се качиха в един от остъклените асансьори, който щеше да ги изведе на палуба 11. „Рома“ беше уютен ресторант с нисък таван, приглушена светлина и макети на известни постройки в Рим. Човек можеше да се разходи между тях и да разгледа Колизея или църквата „Свети Петър“.

Щом влязоха в ресторанта, директно се отправиха към бюфета, където имаше всякакви изтънчени предястия, вкусна паста, ястия с месо и риба, както и всевъзможни видове пица. Накрая се посветиха на неверо-

ятното разнообразие от сладоледи, което впечатли най-вече Феня.

– Сладоледът някак си чудесно се връзва с това пътуване! – засмя се тя.

– Наистина! – отвърна Катарина. – Антарктида почти изцяло е покрита с лед, но за съжаление, той не е подсладен. Всъщност континентът е изключително сурово място за живеене.

– Така е! – Йо отпи глътка вино и продължи: – Доколкото знам, там се срещат само лишеи, мъхове и водорасли, и то само по бреговете – по местата, свободни от лед. Единствено на Антарктическият полуостров¹, където климатът е сравнително най-мек, се срещат два вида цветни растения: антарктическа ливадина, която е вид трева, и колобантус кито – растение от семейство карамфилови.

Феня слушаше баща си с интерес. Докторът беше запознат отлично с всички видове растения.

– Но пък животинският свят е уникален –

¹ Антарктически полуостров – известен и като Земя Греъм, а също и като Земя Палмър. Един от най-големите полуострови в света и най-големият на Антарктида. Заема най-северната част на Антарктида, релефът му е планински, най-високата му точка е връх Джексън (4196 м). Опасан е от хребети със средна надморска височина 2008 м.

продължи Йо. – Не можем да се гмурнем в ледения океан и да наблюдаваме морските животни, но се надявам, че през следващите няколко дни ще видим пингвини и тюлени!

Лука избърса крайчеца на устата си със салфетка.

– Харесвам пингвините! Изглеждат смешно трромави, поне на сушата, а и винаги са облечени официално.

– Но със сигурност не използват такова количество гел, каквото ти, Лука! – подкачи го Ник.

– Не им е нужно – намеси се Йо. – Перушината на пингвините винаги е добре омазнена благодарение на трътковата жлеза¹!

– Благодарение на какво? – опули се Феня.

– Благодарение на трътковата жлеза – повтори докторът. – Тя произвежда мазен секрет, който предпазва оперението на пингвина от намокряне.

– Аха – каза Феня. – Такава жлеза и на теб ще ти е от полза, нали, Лука?

– Много смешно! – намуси се Лука, но скоро му мина.

¹Тръткова жлеза – кожна жлеза у много видове птици, в основата на опашката. С мазния ѝ секрет птицата намазва перата си с помощта на клюна си. Особено развита при водоплаващи птици.

Огромният кораб внезапно започна да вибрира, все едно се удари в нещо. Йо хвана здраво чашата си, която за малко щеше да падне.

– Струва ми се, че навън става нещо – рече той загрижено.

– Дано имаме късмет с излета по суша. Няма нищо по-лошо от недоволни туристи, които се ядосват, че разходката им се е провалила – погледна Катарина с тревога.

След като се нахраниха, Катарина се отправя към офиса си на палуба 5. Там пасажерите се записваха за екскурзиите, водени от нея или от екскурзоводите в отдела ѝ. На следващия ден в програмата беше включен излет до остров Дисепшън¹. Разбира се, Феня, Ник и Лука вече се бяха записали. Йо трябваше да остане на борда на кораба.

– При това възмущение със сигурност ще имам повече работа от обикновено – опасяваше се лекарят.

¹Дисепшън (Островът на заблудата) – вулкански остров от групата на Южните Шетландски острови, на 40 км от остров Ливингстън, където е българската антарктическа база. Популярна спирка на антарктическите круизи. Има почти кръгла, подковообразна форма, образувана в резултат от срутването на някогашен вулкански кратер, на мястото на който се е образувал големия залив Порт Фостър. В залива отвежда тесен проток, широк едва 230 м, наречен „Мехът на Нептун“. Вулканът е все още активен, последното му изригване е през 1991-92 г.

Точно на вълнението приятелите се радваха най-много. Ето защо облякоха непромокаемите си грехи и с един от асансьорите се качиха на палуба 13 на носа на кораба, където беше и командният мостик. В коридора срещнаха един от кабинните стюарди, който внимателно крепеше голяма табла.

– Нали не смятате да излизате навън? – попита той, като забеляза, че Феня, Лука и Ник са се запътили към една от железните врати.

– Напротив! – отвърна Феня.

– По-добре недейте – посъветва ги стюардът. – В момента минаваме покрай нос Хорн. На ваше място бих го наблюдавал от някой бар с панорамни стъкла!

– Не се тревожете! – махна с ръка Феня и бутна вратата.

Тежката метална врата се отвори по-лесно, отколкото Феня очакваше, сякаш бурята направо я издърпа от ръцете ѝ.

– Майчице! – прошепна тя, когато излезе на палубата заедно с момчетата.

Носът на „Фантазия“ беше леко наклонен, а мачтата на носа, на която се вееше златистожълт флаг, все едно сочеше към прииждащите на талази вълни.

В жълтеникавото небе се гонеха тъмноси-
ви мрачни облаци. Над приятелите изтрещя
гръмотевица, последвана от ярка светкави-
ца, която сякаш разсече облаците. „Фанта-
зия“ газеше тежко в бурното море. Солена
пяна пръскаше приятелите в лицата.

– Леле, колко е хлъзгава палубата! – извика
Лука.

Феня само кимна, без да пуска гръжката на
вратата. Бушуващото море наоколо я пла-
шеше и пленяваше едновременно. Представи
си как пада в кипящия леден хаос, който за
секунди би я погълнал. Усети сърцето си в
гърлото. Ръката ѝ се бе вкопчила в гръжка-
та на вратата, а кокалчетата ѝ побеляха.

– Ето там се вижда земя! Сигурно е нос
Хорн! – вятърът отнесе гласа на Феня.

В този момент „Фантазия“ се наклони с
няколко градуса и момичето се уплаши, че ще
загуби равновесие и ще се плъзне по палуба-
та. Дишаше дълбоко, за да потисне паника-
та, която я обземаше.

Корабът обаче се изравни и тя погледна още
веднъж към брега. Почти заплашителен, той
се издигаше над прибой. Покриваха го тъмно-
зелени водорасли и миниатюрни храсталаци,
вкопчени в скалите.

Внезапно едри тежки канку дъжд закапаха

върху приятелите.

– Аз се прибирам! – извика Ник.

Феня реши да последва брат си. Въпреки че бяха с дебели дрехи, със сигурност бързо щяха да се намокрят, а настинката беше абсолютно нежелана.

Феня погледна още веднъж към носа на кораба и това, което видя, я вцепени. Пред „Фантазия“ бавно се издигаше висока черна стена от вода.

Никога не беше виждала подобно нещо. Искаше ѝ се да избяга и да се скрие в сигурния търбух на кораба, но не можеше да помръдне. Чуваше само виковете на Ник и Лука.

Носът на „Фантазия“ отново се надигна, понесен от огромната вълна. Гигантският круизен кораб стигна до върха на водната грамада и се плъзна надолу. На Феня ѝ се струваше, че се намира във влакче на ужасите. Но за части от секундата страхът ѝ се превърна в еуфория.

– Да! – крещеше тя.

– Страхотно, много е готино! – чу се и гласът на Ник.

– Въпреки това е време да се махаме! – извика Лука и отвори вратата.

След малко тримата седяха щастливи и с

червени носове в топлия коридор с тъмносин килим.

– Какво време, а? Май е най-добре да се преоблечем и после да идем да пийнем по нещо топло, какво ще кажете? – предложи Ник.

По същото време на стотици морски мили на юг, сред ледовете на Антарктида, двама мъже си слагаха вълнени маски, през които се виждаха само очите им. Единият бе нисък и доста дебел, а другият – висок и по-скоро мършав.

– Готов ли си? – попита дебелият.

Другият кимна и взе таблата, на която имаше четири малки чинии с готови ястия, стоплени в микровълнова фурна.

Дебелият извади оръжието си и тръгна след партньора си, който носеше подноса сковано, като прислужник.

Липсва му само кърпата през ръката, помисли си дебелият и се подсмихна тайно. Не харесваше особено другия мъж. По-точно – изобщо не можеше да го понася. Но поне засега имаше нужда от него.

Докато задъхано вървеше по коридора, дебелият за пореден път със задоволство усети тежестта на оръжието. То му даваше чувство за власт, надмощие и контрол. Без

него нещата щяха да стоят по съвсем друг начин. Надяваше се да не се налага да го използва, но беше сигурен, че няма да се поколебае да стреля, ако се наложи.

Дебелият гледаше гърба на партньора си и се усмихваше без причина.

Скоро стигнаха целта си – тясна врата, която водеше към малка стаичка.

Мършавият застана до вратата и изчака дебелият да отвори.

В помещението имаше трима мъже и една жена, които ги погледнаха враждебно.

Мършавият остави подноса на земята, без да каже дума, и отстъпи крачка назад.

Дебелият понечи да затвори вратата.

– Стойте! – викна жената.

Маскираните мъже се обърнаха.

Жената се изправи без страх пред тях. Изгледа ги със студени очи.

– Какво ще правите с нас?

Дебелият поклати глава. Рано или късно, ще разберете, помисли си той.

– Това, което правите, е нечовешко! – извика жената, едва сдържайки гнева си. – Нападайте ни, заплашвайте ни, заключвайте четирима ни в това малко помещение и ни държете в неведение!

Естествено, помисли си дебелият, точно

такава е играта, а правилата определяме ние. Ръката му стисна оръжието. Желязото бе приятно хладно.

– Трябва да ни пуснете, и то веднага! – настоя жената и пристъпи по-близо до дебелия.

Той вдигна рязко оръжието и го насочи към нея. Показалецът му докосна спусъка.

Щеше да го направи!

Жената отстъпи със страх в очите.

А така!, мислеше си дебелият, издърпа партньора си в коридора и тръшна вратата.

Навън двамата мъже смъкнаха маските си.

– Мислиш ли, че тя може да ни създаде неприятности? – попита мършавият.

Дебелият изсумтя пренебрежително.

– Ами! Няма начин.

– Дано си прав! А сега да пореботим!

Малко по-късно двамата мъже се качиха на един тромав снегоход. Мършавият караше, а дебелият държеше оръжието на коленете си. Човек никога не можеше да е сигурен...

– Тук трябва да е – изръмжа по едно време слабият.

Тежката машина забави ход и спря с трополене.

Дебелият обходи с поглед ледената пустиня.

Това беше мястото, точно в десетката.

Тук, във вечния лед, бе скрито съкровището, което щеше да ги направи богати.

Неговото съкровище.

Дебелият слезе от снегохода и последва мършавия, който носеше работните инструменти.

Щеше да е жалко да дели съкровището, мислеше си дебелият, докато вървеше бавно по хлъзгавия лед.

Всъщност си беше направо излишно...

Но засега трябваше да потърпи. Още не беше дошъл подходящият момент. Първо да свършат работата, а и тогава залогът щеше да е друг. Всички козове щяха да са в неговите ръце.

Дебелите му устни се присвиха в тънка усмивка.